

Opfattelse af dette Forhold, har jeg udtalt mig saaledes, for at det ærede Medlem kan se, at jeg ikke vil opfatte det som en heldig, gavnlig eller retfærdig Bestemmelse, og jeg tror ikke, at vi skulle vedtage dette Forslag. — Endringsforslaget af Udvalgets Flertal til § 63 kan jeg anbefale, men behøver ikke at udtale mig nærmere om det. — Endringsforslagene om, at §§ 64 og 65 udgaa, ere selvsølgelige Forslag. — Endringsforslaget af Udvalgets Flertal til § 66 er en Omredaktion af den Paragraf, som tilsteder fortsat Sygehjælp, efter at vedkommende har modtaget Ydelse af en Sygekasse. Man har her udeladt den Bestemmelse, som fandtes i Regeringsforslaget, og det antager jeg, man har gjort, fordi man slog sig til Ro med, at vedkommende kunde faa det samme, som Sygekassen har ydet ham, og deri skal altsaa Garantien ligge. Om det er heldigt formuleret paa den Maade, og om det ikke trænger til Endring, skal jeg for Øjeblikket ikke forbyde mig i. Jeg skal i ethvert Fald finde mig i den Affattelse, der her er foreslaaet. — Endringsforslaget om, at § 67 udgaa, staar i Sammenhæng med, at § 64 udgaa. — Endringsforslaget om, at der indsættes en ny Paragraf foran § 68, der gaar ud paa, at naar her i Landet hjemmehørende Søfolk forlise paa dansk Kyst, kunne de eventuelt, hvis Udgifterne ikke skulle afholdes af Bjergningsmassen eller af Roderiet, gaa over til Forjærgelse af Statskassen, skal jeg tiltræde. Jeg har selv tidligere gjort opmærksom paa, at her er et uheldigt Forhold for ikke at sige et Misforhold, og jeg anser det ogsaa for heldigt, om dette Forhold kan ordnes, ligesom jeg anser det for en passende Maade at ordne det paa, at det bliver Staten, som i slige Tilfælde sørger for, at de vedkommende ikke blive behandlet som Fattiglemmer. — Forslaget om, at § 69 udgaa, er en Selvsølge. — Udvalgets Flertals Forslag til § 70 er en Omredaktion af en Paragraf, som blev indsat i Lovforslaget ved 2den Behandling. I og for sig tror jeg ikke, man behøver at have denne Paragraf. Man har bestaaende Regler i den Retning, men mod Affattelsen kan der i øvrigt ikke siges noget. — Forslaget om, at § 71 udgaa, er i god Konsekvens af det Forslag, som er stillet — jeg tror til Lovforslagets § 44. Her har imidlertid det ærede Mindretal under Nr. 48 foreslaaet en anden Affattelse af § 71. Som jeg før omtalte, foreslaar det ærede Mindretal, at et Stykke udgaa i § 44, og i Konsekvens hermed foreslaar man at optage § 71 her, saaledes at ved alt Sygeværjet vedkom-

mende skal Hjælpen ikke betragtes som Fattighjælp. Jeg har allerede sagt, at jeg kunde tilraade at vedtage § 44, men jeg tror ikke, at det er rigtigt at vedtage § 71. Jeg har ogsaa udtalt mig om den tidligere. Det ærede Medlem, som begrundede den, sagde, at kun ved Tvang blev det hele fuldkomment. Men det ærede Medlem lægger ikke Mærke til, at her anvender man ikke Tvang paa den Maade, som man gjorde ved Sygekasseloven. Det man siger, er kun, at den Hjælp, der ydes, skal ikke betragtes som Fattighjælp, og derved forpligter man ikke paa den Maade, som man med andre Bestemmelser har gjort, de vedkommende Kommuner til at yde f. Eks. Sygehushjælp. Der er ikke nogen Forpligtelse for vedkommende Kommune; det kommer an paa, om der kan staffles Plads, og kan der staffles Plads, bliver vedkommende indlagt, og saa bliver det ikke regnet som Fattighjælp. Jeg maa ubetinget tilraade, at man bliver staaende ved det, som Flertallet foreslaar. Hvad Medicinen angaar, kan jeg være enig med den ærede Ordfører, som udtalte sig om dette Punkt. Forholdet her har ofte i Praksis vist sig mindre heldigt. Hvad Sygehushjælp angaar, har det virkelig overmaade meget paa sig, og den Gang, der nu er i Sygehushjælp, særlig i Amtskommunerne og mange Steder ogsaa i Bykommunerne, saa vel som det Forhold, der er etableret overfor Sygekasserne, gør, at man ikke gaar videre, og at det maaske kan være betænkeligt nok ej at gaa saa vidt, som det ærede Flertal vil. Jeg kan ikke tilraade at gaa ind paa det, som Mindretallet her har foreslaaet. Saa vilde den ærede Ordfører for Mindretallet tillige nævne, at fordi jeg havde sagt noget om Arbejdsforfiringen og brugt et Billede der — og det er ganske rigtigt, jeg har sagt, at naar man er kommen til det Forhold, at mange, jeg kan gerne sige de humaneste og bedste Arbejdsgivere forsitte deres Arbejdere, kunde man gaa over til at lægge en Tvang paa Forfiringen, d. v. s. etablere en Solidaritet mellem Arbejdsgivere i visse Grænhverv — naar det ærede Medlem siger, at jeg har sagt dette, saa vedtender jeg mig det, men deraf følger ikke, at man kan saa enhver som helst Ting i Verden, og jeg tror, at naar der er Tale om en Sammenligning mellem Bidragene fra Arbejdsgiverne under visse konkrete Forhold og det, der er foreslaaet her, hvor det offentlige ganske i Mindelighed skal træde til, kommer man ikke igennem med denne Sammenligning. Det ærede Medlem erkendte selv, at han i en vis